

ZAJEDNIŠTVO S BOGOM IZVOR ŽIVOTA

fra Ivica Jurić

Zašto bi se Bog trebao pobrinuti da nam život na Zemlji bude kao iz bajke, kad je za nas pravi život isplanirao tek poslije ovog života, u vječnosti? Da, Bog nam ne može sada dati ono što nam je predvidio dati poslije. Zanimljiv je taj Božji raspored „davanja“ kao i inače Njegova logika koju najbolje u evanđeljima otkrivamo.

Je li to samo neka lijepa bajka? To da je Bog lijepo stvari - život lišen sadašnjih poteškoća - , za nas pripremio tek nakon smrti. Možda je to tek utješna misao, osobito za one najneutješnije među nama; za one koje život nije mazio i kojima je sreća najveća strankinja? Nadalje, nije li ta usmjerenost na budući život onkraj ovoga samo puko preusmjeravanje pozornosti, odnosno odbacivanje odgovornosti za sebe i za ovaj svijet? Možda i prepuštanje letargiji i ravnodušnosti u odnosu na prave životne probleme?

Nipošto. Upravo suprotno: naš život dobije smisao a s njim i ljepotu upravo onda kada je gledan iz optike vječnosti. Drugim riječima, naš život dobije smisao onda kad ne završava ovdje na zemlji, kad se nastavlja u vječnosti, s Bogom i njegovim odabranicima.

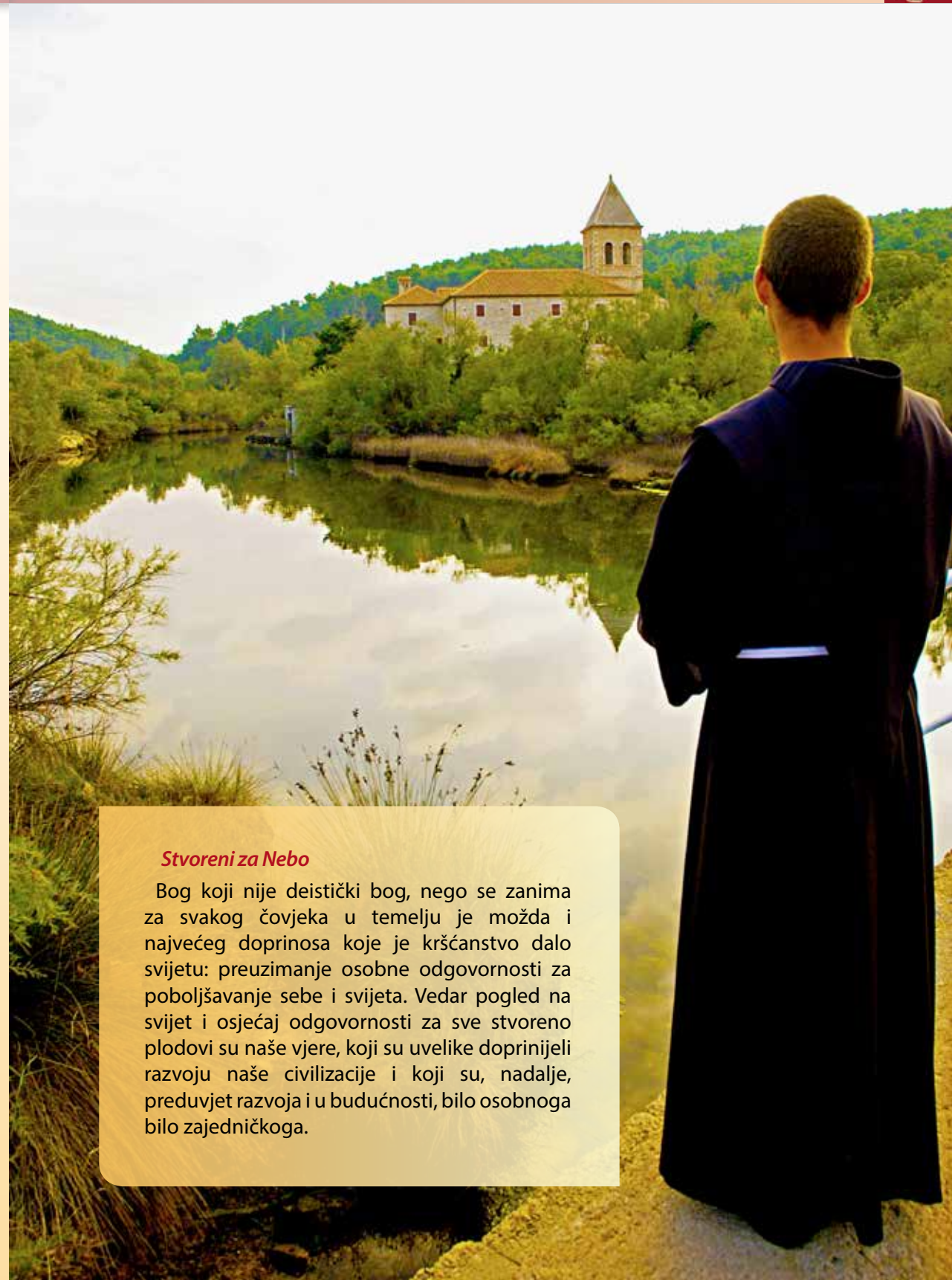
Optimizam prethodi aktivizmu

Nadalje, naš odnos prema budućnosti ne tiče se samo budućnosti već se reflektira i na našu svakidašnjicu: nada u budući život snaga je koja ovaj život (sada) čini smislenim i lijepim. Upravo ona čovjeka najbolje čuva od apatije i životne anemičnosti. Upravo ona briše godine, uljepšava bore i čini razliku od čovjeka do čovjeka. Tko se nada živi drugačije, kvalitetnije. Onaj tko se ne nada boljemu, tj. onaj tko ne gleda s optimizmom na budućnost, taj ne može ni u sadašnjosti živjeti zadovoljno. Negativan, zatvoren pogled prema budućnosti, dakle, ne tiče se samo budućnosti, već ima direktne implikacije/posljedice na našu sadašnjost. Ljudska psiha, kako stručnjaci ističu, zdrava je jedino ako je otvorena i usmjerena k budućnosti.

Kršćanstvo je od svoga iskona usmjeravalo vjernike na budućnost, na novi dolazak Gospodinov i na izgradnju društva sukladno vrijednostima Kraljevstva Božjega. Jedno s drugim je povezano jer samo optimistička verzija svijeta kojim Bog upravlja i jamči pobjedu dobra nuka ljude na neprestano usavršavanje na svim područjima, upoznavanje i ovladavanje stvorenim svijetom (Post 1,11) te zauzimanje za opće dobro. Optimizam, dakle, prethodi aktivizmu, zauzimanju za Božje neprolazne vrijednosti.

Stvoreni za Nebo

Bog koji nije deistički bog, nego se zanima za svakog čovjeka u temelju je možda i najvećeg doprinosa koje je kršćanstvo dalo svijetu: preuzimanje osobne odgovornosti za poboljšavanje sebe i svijeta. Vedar pogled na svijet i osjećaj odgovornosti za sve stvoreno plodovi su naše vjere, koji su uvelike doprinijeli razvoju naše civilizacije i koji su, nadalje, preduvjet razvoja i u budućnosti, bilo osobnoga bilo zajedničkoga.



Bog nas nije stvorio samo zato da bismo trošili (jeli, pili, uživali, provodili se...), nego i zato da bismo stvarali različita dobra. Mi smo stvoreni da ostavimo trag, štoviše, stvoreni smo da "osvojimo" vječnost - život s Bogom. Život prolazi, a vječnost traje. Nije mudro, stoga, zbog kratkotrajnog ushita propustiti trajnu radost.

Iako mnogi bestseleri, mediji, portali, medijske zvijezde i zvjezdice... uporno dociraju o tome kako da izvučemo najviše od života, Bog nas nije za to stvorio. On koji nas je stvorio, valjda, nam može odrediti i svrhu zar ne!? Točno onako kako mi ljudi određujemo svrhu različitim aparatima, uređajima koje konstruiramo.

Dakle, stvoreni smo za Nebo i zato da bismo pridonijeli životu na zemlji; da bismo davali, a ne samo uzimali od života. Ako se ne držimo onoga za što smo stvoreni – Božjeg plana - kako planiramo biti sretni ljudi? "Uputstva" o tome kako izvršiti Božji plan i kako postići trajnu sreću, a ne tek časoviti ushit, nalaze se u Svetom pismu, na osobit način u evanđeljima.

Sol zemlje i svjetlo svijeta

Po tim evanđeoskim uputstvima naš život na zemlji služi tome, da prije predviđenog života u nebu, izgradimo i ojačamo svoj karakter, a ne da po svaku cijenu tražimo ugodu računajući kratkoročno samo na ovaj život i sve blagodati koje on pruža.

To bi bilo upravo ono što Krist traži od svojih učenika: da budu sol zemlje i svjetlo svijeta. Drugim riječima, da budu uzori koji će nadahnjivati, ljude voditi Bogu i jedne drugima. Sol je, osobito prije a ponegdje i danas, služila za očuvanje hrane. Ujedno ona hrani daje i okus. Poslanje kršćana ima „sličnu“ ulogu kao i sol: ono čuva svijet/

društvo da se moralno ne iskvari, daje mu okus božanskoga i oplemenjuje ga. Kršćani su i svjetlo svijeta, veli Gospodin. Kao takvi dok hodočaste životom strpljivo napredujući između progonstava svijeta i utjehe Božje (Augustin) pozvani su biti sve više začim društva, svjetlo koje ukazuje na pravi put koji vodi u život, kvasac humanosti i svjedoci pravih vrijednosti.

Okolnosti, nevolje, problemi su prolazni, a naš karakter će vječno ostati. On nas trajno obilježava. Kako se izgrađuje karakter? Kako se to postaje „sol zemlje“ i „svjetlo svijeta“, začim društva koje ga drži da se moralno ne uruši? Vrlo jednostavno i istovremeno jako zahtjevno - usvajanjem dobrih i napuštanjem loših navika.

Karakter je u biti zbir navika. Drugim riječima, to je ono kako se redovito ponašamo. Ne možemo reći da smo ljubazni ako nemamo naviku biti ljubazni s drugima na poslu, u prometu, na igralištu, u bolnici itd. Drugo što valja istaknuti jest to da se navike ne postižu odjednom nego upornim prakticiranjem. Stoga, ako se u nečem trudimo, s vremenom ćemo i postati jako dobri u tome.

Ako nam uopće nije stalo – tko nas može natjerati da budemo Kristovi suradnici, zauzeti vjernici u izgradnji društva po Njegovim vrijednostima koje oplemenjuju svakog čovjeka? Nitko. A ako nam je stalo – sami sebi ćemo biti najveći kritičari. Izbor je, dakle, jako jednostavan: u suradnji s Bogom i ljudima neumorno raditi na promjeni, poboljšanju životnih okolnosti znajući pritom da duhovni rast uvijek prethodi materijalnom ili se kukavički predati i odgovornost za sebe i društvo adresirati samo na druge osobe, institucije, lobije, urote itd. Jedno je sigurno: bit će onako kako svatko od nas izabere.

JA VJERUJEM

fra Nikola Dominis

Ja vjerujem da će ova civilizacija još dugo trajati, vjerujem da je ljubav snaga koja će pokrenuti čovječanstvo na vraćanje onom iskonskom početku, svojoj duši. Ja vjerujem da je ljubav koju nam Isus donosi u stanju promijeniti svijet u tolikoj mjeri da se ljudi zgroze nad grubom riječju, a kamoli ne nad nekim težim grijehom. Ja vjerujem u onog koji se rodio u jaslama, razapetog, uskrslog i živog Isusa Krista. Ja vjerujem u njegovu čistu ljubav koja će učiniti da se podrugljivi, nasilni i zli ljudi, kakav sam i sam bio, pretvore u jako dobre ljude. Ja vjerujem da će se po toj ljubavi svjetska bogatstva konačno raspodijeliti pravedno i da bogate zemlje više neće izrabljivati siromašne. Ja vjerujem da će Kristova ljubav pohlepne ljude pretvoriti u darežljive koji će podijeliti svoje bogatstvo sa najsiromašnijima. Vjerujem da ćemo mi, svi zajedno zaustaviti glad, žeđu i bolesti u zemljama trećeg svijeta. Ja vjerujem da će doći dan kada se po prvi put u povijest ni u jednom dijelu Zemlje neće ratovati. Ja vjerujem u Kristovo obećanje Novog neba i Nove zemlje koje će nam jednog dana dati, ali ja vjerujem da je već došlo vrijeme da se napravi nešto novo. Došlo je vrijeme za Civilizaciju Ljubavi, civilizaciju koja će živjeti u ovome svijetu, ali u Kraljevstvu Božjem! Isuse, blagoslovi nas i daj nam ljubav da njome osvijetlimo ovaj mračni svijet. Daj nam ljubav da ohrabrimo ljude koji se boje budućnosti, daj nam ljubav da možemo ljubiti onako kako si Ti ljubio nas. A sada, ti što čitaš, pitaš se kome ovo govorim, pa brate, sestro upravo tebi govorim. Ako se pitaš odakle početi graditi Civilizaciju Ljubavi, kreni od sebe samog, ako se pitaš kad bi se to moglo ostvariti, a kada ako ne sada jer ovo je vrijeme milosno, jer ovo je vrijeme spasa!